

ΠΟΙΟ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ ΕΙΝΕ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΔΙΑΔΕΔΟΜΕΝΟ !...

Ένα βράδυ στα ανάκτορα του δούκα της Φεράρας Άλφόνσου, σε μία συναναστροφή, στην οποία γινόταν συζητήσεις περί του ποιά επάγγελμα μετέρχονται οι περισσότεροι άνθρωποι, ο γελωτοποιός του δούκα, άπορτηχθεί σε μία σχετική ερώτηση του βασιλέως :

— Το επάγγελμα του γιατρού, Ύψηλοτατε !

Έπειδή όμως ο Άλφόνσος δεν φάνηκε να συμφωνή μαζί του, ο γελωτοποιός του, άποφάσισε να του το άποδείξη και έμπράκτως.

Ύστερα από δυό-τρεις ημέρες, ο γελωτοποιός έδωσε ένα επίδεσμο στο πρόσωπό του και βγήκε από το σπίτι του κατευθυνόμενος προς τα ανάκτορα. Ο πρώτος που τον άπάντησε στο δρόμο, τον ρώτησε :

— Μπα ; Τι έχεις και είσαι δεμένος ;

— Φοβερό πονόδοντο, φίλε μου !

— Να σου δώσω εγώ μία συνταγή να σου περάση άμέσως.

Ο γελωτοποιός τότε, προσποιηθείς ότι έγραφε τη συνταγή, έσημείωσε το όνομα του πρώτου ίατρού της πόλεως. Το πράγμα αυτό έπαληγήθη πολλές φορές έως του φθάσει στα ανάκτορα, ο ποιητής δε γελωτοποιός δεν έπαυε από του να γράφη όλες τις συνταγές που του έλεγαν οι διαβαται και να σημειώνη τα όνόματά τους.

Τέλος, όταν έφθασε στα ανάκτορα, συνήντησε και τον δούκα, ο οποίος άφου τον ρώτησε τί έχει, έσκεπσε κι' αυτός να του δώση μία συνταγή για τον πονόδοντό του. Τότε ο γελωτοποιός έβγαλε γρήγορα και πέταξε κάτω τον επίδεσμο του προσώπου του και γελώντας πονηρά, είπε προς τον βασιλέα :

— Όστε και σεις άκόμα, ύψηλοτατε, είσθε γιατροί ; Κυττάχτε έδώ τον κατάλογο αυτό. Έχω σημειώσει περισσότερα από 100 όνοματα των διαφόρων γιατρών που συνήντησα στο δρόμο και αυτό με κάνει να πιστεύω, πως έδώ στη Φεράρα θά ύπάρχουν αμφάλλως περισσότεροι από 2000 γιατροί. Μπορείτε λοιπόν ν' άρηθήτε ότι το επάγγελμα του γιατρού είναι το πιο διαδεδομένο ; Που μπορείτε να βρητε τόσους ανθρώπους σε άλλο επάγγελμα ;

~~~~~
 όμορφη, θά σάς το έχουν πη πολλοί.

ΔΟΥΚΙΑ. — Ναι πολλοί, δεν ήσαν όμως Δούκες !

Ο ΔΟΥΞ. — Καυμένη μικρούλα ! καταλαβαίνω... Μ' άγαπάτε λοιπόν, έ ;

ΔΟΥΚΙΑ. — Δεν ξέρω.

Ο ΔΟΥΞ. — Ούτε ή ίδια δεν ξέρει... Φυσικά. Έκανα ένα νόημα... ήταν αρκετό... έρχόταν χωρίς συζητηση, χωρίς αντίσταση, να τευή στη διαθέσή μου... (Άποφασίζει ν' άνασηκωθεί λίγο). Δεν μπορείτε να φανταστήτε πόσο είμαι συγνηνμένος... Νά πάρη ο διάβολος ! άν δεν είχα την κούρα μου...

ΔΟΥΚΙΑ. — Ω ! μην άνησυχήτε.

Ο ΔΟΥΞ. — Μιά όμως που ήρθατε, στις πέντε άκριβώς θά είμαι στη διάθεση σας...

ΔΟΥΚΙΑ, (έξω φρενών). — Άσχημόμouτρο !

Ο ΔΟΥΞ, (χαμένος). — Αυτό είναι το εύχαιριστώ τη στιγμή που άποφασίζω να έξασθενίσω τη δύναμή μου για να σάς φανώ ευχάριτος !... (Η Δουκία πολύ έννευρομένη λύνεται στα δάκρυα). Νάτα μας ! Κλαίει τώρα. Αυτό μου έλειπε, νάχω τώρα και ψυχικά συγνηνής !... Δεν είναι τρόπος αυτός !

ΔΟΥΚΙΑ, (σικονιζοντας με λύσσα τα μάτια της). — Μή φοβάστε... Φεύγω... φεύγω άμέσως !... Δεν κλαίω για μένα... κλαίω για σάς... για την κατάρρευση ενός παρελθόντος που είχα την άφέλειμ, πραγματι, να πιστεύω δρθιο άόκημ... Είστε εκφυλισμένος άγαπητέ μου κύριε !

Ο ΔΟΥΞ, (τεντώνει τους μύς άπ' τα μπράτσα του). — Έκφυλισμένος εγώ με τέτοιους μύς και τέτοιες γροθιές ;

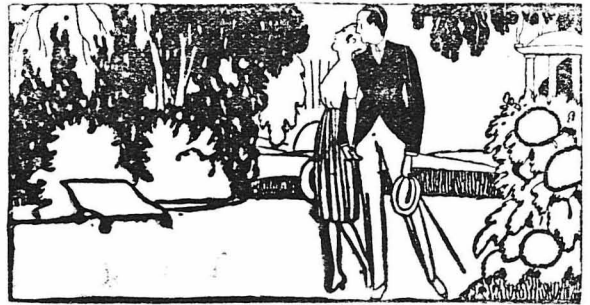
ΔΟΥΚΙΑ. — Μύς άχθοφόρου και γροθιές χασάπη !

Ο ΔΟΥΞ, (δρθώνεται ύπεροπτικός). — Ά ! για να σάς πώ ! Σεχνάτε σε ποιόν μιλάτε ;

ΔΟΥΚΙΑ. — Μήπως είμαι καμαριέρα σας ;... Και έπειτα τι πρέπει να θυμάμαι ;... Ότι έχετε γαλάζιο αίμα ; (τον κοιτάει με μία καρφίτσα στο μπράτσο)... Νά ! δεν είναι πιά γαλάζιο.

Ο ΔΟΥΞ, (έξω φρενών). — Είναι βλαξεία αυτό που έκάνατε... Μπορεί τώρα να μου έρθη καμιά αίμορραγία ;...

ΔΟΥΚΙΑ. — Ω ! από μία σταγόνα ! Μή φοβάστε ! Για δέστε όμως. Είναι κατακόκκινο ! (φεύγει βιαστικά.)

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΔΕ ΜΑΣ ΜΕΛΕΙ ΓΙΑ ΠΟΙΟΝ

Του Ξάν Ρισπέν

Γιατί γεννήθηκε ο άνθρωπος αυτός κανείς δεν ξέρει καθώς και γιατί πέθανε, μα ούτε ποτέ θά μάθη. Στόν κόσμο αυτόν ήρθε γυμνός κι'—ή τύχη τόχει φέρει— έτσι όπως ήρθεν έφυγε κι' έχάθη.

Ή θλίψη, ο φόβος, ή χαρά κι' έλπίδα ως τώρα άκόμα με την άράδα να χτυπά του κάρμαν την καρδιά του. Το γέλιο ή το παράπονο δεν ταύξερε το στόμα κι' ειρωνική, άσυγκίνητη ήταν ή καρδιά του.

Τρωγόπινε, κοιμότανε' σε λίγο πάλι, ως τώρα, ξαναρχίζε ο παράξενος όπνο και φαγοποτι. Και το ίδιο πράμα ήταν γι' αυτόν ή κάθε μέρα κι' ώρα, το ίδιο το πράμα κι' όμοια με την πρώτη.

Πολλά καλά έκαμε' μα αυτά χίμαιρες του φανήκαν. Κι' ούτε μετάνιωσε ποτέ για όσα καλά είχε κάνει. Οί φίλοι του, όλοι πρόσκαιροι, γοργά λησιμονήθηκαν. Κι' οί έχτροί του τώρα όλοι έχουνε πεθάνει.

Άγάπησεν. Άκλούθησε την πρώτη άγάπη του άλλη κι' άλλες πολλές. Τις πλάκωσε ή βαρυστυία μία μέρα. Διάβηκε έτούτος ο άνθρωπος, καθώς ή ζήση, άγάλη : Μπήκεν, έβγήκε, τώρα... Καληπετέρα !...

ΜΑΡΙΑ

Του Άλφρέ ντε Μυσσέ

Έτσι όπως το λουλούδι τ' άνοιξιάτικο στο πράσινο λιβάδι άνοίγει πέρα το πρώτο άπαλοφύσημα του ζέφουρου γλυκά χαμογελώντας στην ήμερα.

Και νιώθοντας ν' άνοίγη το μπουμπούκι του στην πλάση μπρος που δλόφατη προβάλλει από χαρά και πόθο τρέμει δλάκερο βαθεία ως στης μάνας γής του την άγάλη.

Έτσι όταν τα γλυκά της ή Μαρία τα χείλη μισανόιγη ή άγαπημένη κι' ύψώνη τα γαλάζια της τα μάτια,

Μές άπ' το φως κι' από την άριονία θαρσεί πως ή ψυχή της ανεβαίνει τρεμάμενη στο ούράνια τα παλάτια.

ΓΙΑ ΤΟΝ ΤΑΦΟ ΜΟΥ

Του Ρονσάρ

Κοιμάται έδω ήσυχα ο Ρονσάρ που άπ' τα μικρά του χρόνια δώ στη Γαλλία κατέβασε τις Μούσες του Έλικώνα με τις σατιές του Άπόλλωνα, τον ήχο της βερβίτου τον θρήνησεν ή Μούσα του θλιμένα στη θανά του, μα ο θάνατος τον εκλαισε σκληρά στο μαυρο χώμα. Νάνα ή ψυχή του στο θεό και μες στης γής το σώμα !

Μεταφρ. Γ. Κοτζιούλα

ΤΟΥΣ ΤΟΥΡΚΟΥΣ Ή ΤΟΥΣ ΡΩΣΣΟΥΣ

Ο Μαλέρμπ είχε κινήσει άγωγή έναντιον του άδερφου του. Κάποιος έξεπλήρσσετο πως τόσο στενοί συγγενείς τρέχαν στα δικαστήρια.

— Και ποιόν θέλετε τότε να πάω στο δικαστήριο, ερώτησεν ο Μαλέρμπ, τους Τούρκους ή τους Ρώσους ; Μά δεν έχω τίποτε να μοιράσω μ' αυτούς...